

Натхненні рідною землею

Збірка поезій

До 90-річчя утворення Покровського
району

Упорядник: бібліограф Покровської
ЦРБ

Л. Таращук.

сmt. Покровське
2013

Натхненні рідною землею

До 90- річчя утворення Покровського району

*Поезія без батьківщини і без землі
під ногами — все одно, що
птах без гнізда!*

Расул Гамзатов

Покровщина — стародавній край, який завжди вирізнявся щирістю, гостинністю і працьовитістю людей, мальовничими селами, колоритною самобутністю звичаїв, давньою історією поселень.

У 2013 році виповнюється 90 років з дня утворення Покровського району. У нашому районі проживає багато людей, талановитих і неординарних, небайдужих до слова, до життя. Вони наділені великою силою — словом, а слово господарює над часом і Всесвітом. Ці люди — поети, вони передають вогонь та біль своєї душі за допомогою поетичного слова.

Просте неголосне слово поета змушує плакати і радіти, співчувати стражданням, долучає читачів до витоків самосвідомості, без яких немислимий повноцінний духовний розвиток особистості. Вірші про рідну землю, про близьке і найдорожче в житті — любов до рідних, до свого краю, про красу рідної природи виховують у нас не лише любов до малої батьківщини, але й до моральних ідеалів, дозволяють відчути зв'язок зі своїми витоками.

Цю поетичну збірку складають твори наших обдарованих земляків, які вже мають досвід публікацій своїх творів в республіканській, обласній і місцевій пресі, видали по кілька поетичних збірок, є переможцями літературних конкурсів.

Борис Тенета (справжнє ім'я Борис Йосафович Гурій) народився 8 квітня 1903 року, в с. Покровське Катеринославської губернії (нині Дніпропетровська обл.) помер 6 лютого 1935, Київ. Поет, прозаїк. Рано почав писати. Мешкав у Катеринославі, навчався в тамтешньому Інституті народної освіти, в 1927 р. перевівся до Київського ІНО на третій курс історичного факультету. Літературну творчість починав із поезії. Перші вірші надрукував у 1924 р. в журналах «Червоний шлях», «Зоря», «Нова громада», «Життя й революція» та ін. Як свідчить близький його друг Борис Антоненко-Давидович, «свого часу це був досить відомий автор багатьох ліричних поезій, що так і не вийшли навіть за життя автора окремою збіркою Все розгубилося у вирі складних суспільних подій, не зібране й не вивчене до сьогодні, хоча майже кожна збірка оповідань мала широкі відгуки в періодиці того часу». А встиг письменник видати книжки: «Листи з Криму» (1927), «Гармонія і свинушник» (1928), «Десята секунда» (1929), «Будні», «Ненависть», «П'яниці» (1930). Належав Б. Тенета до творчих угруповань «Ланка» і МАРС, дружив із «ваплітянами», захоплювався памфлетами. Його було арештовано 20 січня 1935 року на Кавказі, куди він поїхав до сім'ї. В київській тюрмі НКВС він покінчив життя самогубством. Так пішов із життя 32-річний письменник, який міг зробити значний внесок до нашої літератури.

Знов мені приснилися...

Знов мені приснилися сьогодні
І степи далекі, і яри,
І грози липневої безодні,
І заводів рідних димарі.
А вві сні мене гукав і кликав
Вогкий голос чорної землі,
Щоб я знову став рудим і диким,
І таким бентежним, як колись.
І тепер, коли весна так лунко
Сині звуки по степах жене.
Хочу я, щоб стрілись ми цілунком,
Щоб ти знов побачила мене....

* * *

Немає слів і сил не вистачає
Тебе так радісно, так ясно привітать
Ой весно, весно, у зеленім гаї
Мені вже квітів, мабуть не шукать!
Вже не ходить співучою косою
На луки ранком золото збирать,
Хто схибив раз, дорогою ясною
Тому не йти і не прийти назад.
Хто хоч на мить в сталеві очі міста
Поглянув, прагнучи і бур і боротьби,
Життя того, як порване намисто,
Не позбирать на брукові в юрбі.
Лиш може той без радості і гніву
На роздоріжжі днів дивитися, як ти
Ідеш в квітках бентежно і мінливо
І стелеш по ланах тумани-дим.
І може той лише тривожно слухать,
Як вітер в лісі б'ється угорі,
Біжить рікою... О, весняна туго,
Не можу я кричати і горіть!
Лиш можу я (на поверх поверх лине)
Дивитись в небо й думати-гадать,
Сьогодні по балках фіялок синьо,
І журавлі до півночі летять...

Пилип Голубничий народився в с. Заосколі на Харківщині в 1903 році. Після Громадянської війни вчився на робітфаці, Запорізькому учительському інституті, з 1929 р. вчителював в с. Романки. На його вірші писали пісні відомі українські композитори. Окремі поетичні твори друкувалися у Москві, Києві.

* * *

Ой, летять вже гуси
У ранковій млі,
Я на них дивлюся —
Радісно мені.
Теплий вітер віє,
Розвіва сади,
Знову в полі сіють
Хлопці молоді.
Ой там і мій милий
Трактора веде,
Сіє чорнобривий
Зерно золоте.
Я до нього лину
Серцем іздала,
Кожную хвилину
З ним думками я.
Ой, літають гуси
У ранковій млі,
Я на них дивлюся —
Радісно мені.

6

Ой над ставом дві тополі

Ой над ставом дві тополі
Зеленіють повесні,
У широкім мріють полі,
Про погожі дні ясні.

Вітерець колише листя.
Порошинки обдува,
Ранок росяне намисто
Двом подружкам надіва.

Вечір в небі зорі світить,
Соловей пісні співа,
Розстеляють килим квіти,
Пишно стелеться трава.

Кожен вечір тут дівчина
Свого друга дожида,
І дівоча пісня лине,
Мов весняная вода.

Володимир Матюш народився 10 квітня 1943 року в Білорусі в партизанській бригаді. В Покровському пройшло його свідоме життя. Працював інженером, механіком. Він мужньо боровся з тяжким недугом, вів повнокровне, насичене життя. Вірші стали його другою професією, мірилом життя, бо в тих віршах і біль, і радість, і боротьба, і громадська позиція. На жаль Володимир Матюш рано пішов з життя і не встиг видати книгу своїх віршів, але залишив по собі добру пам'ять і велику творчу спадщину.

Покровський вальс

Над Вовчою річкою
Розкішний вечір зрів,
Ми линемо з тобою,
Мов демони вітрів.

Нас вальс степів кружляє,
Мов в полі коловій,
Покровське прославляє
В мелодії своїй.

Вже розпашілі лиця
Дівчат і юнаків,
Летить, неначе птиця,
Цей вальс степовиків.

А вальс степів кружляє,
Мов в полі коловій,
Покровське прославляє
В мелодії своїй.

Вода берег цілує,
В Дніпро тече ріка,
Кохання серце чує,
Ніжнішає рука.

Нас вальс степів кружляє,
Мов в полі коловій,
Покровське прославляє
В мелодії своїй.

Дума про Сірка-отамана

Ой не рястом барвіночком,
Земля вся покрилась,
Чомусь ненька-Україна
Знову зажурилась.
Десь в полоні брати гинуть,
У кайданах мідних
І серцями до них линуть,
Плачуть їхні рідні.
Завдавали сльози болю,
Так ятрили рани,
Чути заклик — стать до бою!
Сірка-отамана.
Підем братів визволяти! —
По всій Січі чути,
— або волю їм дістати,
Чи живим не бути.
Смолять чайки легкокрилі,
Смолять-конопатять,
Шиють нові вітрила,
Припаси громадять.
Не лебеді налетіли
У весняну пору,
Сірка чаєчки покрили
Дніпро, аж до моря.
Море вдало поротнули
І, мов сніг, на тім'я,
Усю силу повернули
На турецьке сім'я.
Гаківниці громи крешуть,
Пістолі, рушниці,
Ворогів горами вершать
Козаки в кровіці.
Руку помсти підіймають
З шаблею кривою,
Хай козаків не чіпають,
Не беруть в неволю.
По паланках по козачих,
По всій Україні,
Неньки й жони гірко плачуть,
Ждуть вістей з чужини.
Виглядають з-під долоні,
Від сліз очі втруть,
Чи визволили із полону,
Чи братів везуть?

Але вірять, товариства
Такого немає,
У козаків серце чисте,
В біді не лишає.

Батькові пісні

Запам'ятав я юності світанок,
Як хвилювався батько по весні,
В степу він зустрічає ранок,
З зорею в світ впліта свої пісні.

Запам'ятав я і пісні негоди —
Земля палала в смертному вогні,
Мій батько в свято чистив нагороди,
Стиха співав тоді сумні пісні.

Усіх пісень віночок пам'ятаю,
Взялися скроні сріблом і мені,
Тихо співаю, як батька згадаю,
Його пісні веселі та сумні.

Я передати хочу пісні сину,
Порадників у горі і труді,
Нехай співає рідна Україна
Не забувайте пісні, молоді!

Хліборобам

Хвилями вітер по гаю гуляє,
Ніби на хлібні поля наступає,
На пшеницях відголосок тих хвиль,
Тихо гойдає їх ласкавий штиль.

Він виколисує ніжно зерно,
Щоб наливалось й зростало воно,
А як наллється зерно через край —
Випечуть з нього смачний коровай.

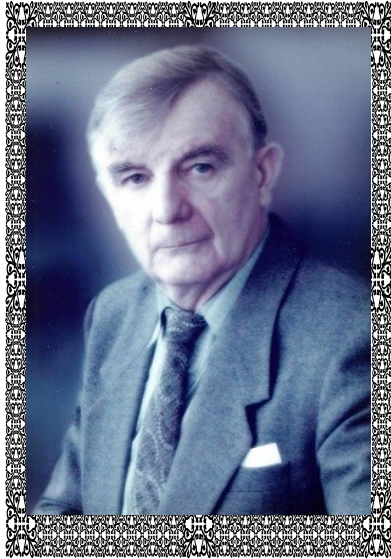
Стіл ним святковим прикрасять тоді,
Він найсолодший в солонім труді.
Тому вінчає його завжди корона
З сіллю, бо вкладена праця солона.

Звичай святий тільки той зрозуміє,
Хто короваї ростити уміє,
Серце і силу у нього вкладає —
Повну ціну короваям той знає.

* * *

Пшениця викинула стрілки,
Ти бач, озброєна яка!
На бій з тобою стане сміло,
В мозолях, стружена рука.

Не кров проллється на тім бойовищі,
Струмками піт і ріками зерно,
Звитяга та буде найвища,
Другої хліборобу не дано.

Олексій Гасенко народився 4 жовтня 1938 року в с. Покровському. Працює вчителем музики в Покровському ліцеї. Автор кількох поетичних збірок. Твори Олексія Гасенка друкувалися в республіканських і обласних газетах і журналах. Багато його віршів покладено на музику, в тому числі самим О. Гасенком. Незмінний керівник народного хору ветеранів при РБК. Його пісні постійно в репертуарі покровських виконавців.

Покровський край

Покровський краю,
Степова перлино,
Земного раю
Чисте джерело.
З усіх усюд
До тебе серцем лину
У дивну казку,
У своє село.
На тихі води
Річки-степовички,
Де паростки
Найперші проросли,
Де пшеницями
Визрівали роки.
У чисті роси
Ранками ішли.
І наче квіти,
Волошковим співом
Летять у небо
Сині вечори.
До болю рідні,
До воріт високих
Мене стрічати
Вийшли явори.

Освідчення землі

Побіжу, упаду, покочуся
У зелене твоє багаття
І до серця твого притулюся,
Рідна земле, свої почуття
Передам в твої квіти, у роси,
Що, як очі, ясні, голубі.
Розчешу твої шовкові коси,
Ті, що верби сплітають тобі.
Обніму твої ріки глибокі,
Розцілую весняну зорю
І тополі стрункі та високі,
Під якими я часто стою.
Я вслухаюся в їхню розмову,
В їхній шепіт, у срібний роздзвін,
Що звучить так незвично, казково,
Коли з пухом прощається він.
Журавлиним ключем піднімуся
У червоний калиновий спів
І дощами рясними проллюся
Над полями зелених хлібів.
Розгойдаюсь на хвилях, як чайка,
У тумани легкі перейду.
Земле, рідна, мов крихітна частка,
Я у тебе навіки ввійду.

13

Покровське моє степове

Невпинного часу рука
Зрива календарні листки
Видзвонює осінь в церквах,
Німіють в мовчанні хрести.
Сірко на Покрову святу
Тут військо турецьке розбив,
І в пам'ять про битву оту
Зимівник вогні засвітив.
Із нього себе почало
Покровське моє степове.
Крізь війни і злидні пройшло,
З руїн підвелось живе.
Ті мужні походи Сірка —
У пісні вітрів степових,
І Вовчої хвиля дзвінка
Відлунює славу про них.

Життя нині в нас непросте,
У скруті козацький наш край...
Покровське ж стрічає гостей,
Духмяний вруча коровай.

Краю степовий

В тобі я, краю степовий,
В тобі, завітрена хата,
Не можу місяць серповий
На чужину я поміняти.

Орлів політ, балки, подоли,
Садів розмарене крило,
Тополь шпилі на видноколі,
Стежки вечірні за село...

Я вітром бриюсь, умиваюсь
Світанком в росяній зорі.
В тобі навіки залишаюсь,
В твоєму батьківським дворі.

14

Мене поля твої обнімуть,
Коли знесилений впаду,
Зі мною думи мої підуть
У землю пращурів святу.

І зійде нове покоління,
Достатком нива заспіва,
Із її вуст, її нетління
Полине пісня степова.

І ти розквітнеш, станеш гідним
Між інших клаптиків Землі...
Моїм онукам будеш рідним
У тричі більше чим мені.

Пісня про Покровське

На кордоні степів приазовських,
Під Покровом козацьким святим
Розквіта моє любе Покровське
Цвітом ясним золотим.

Вітри буйні в степу заблукали,
Тихо шепче до них ковила.
Козаки за це й воювали,
Слава їхня живе, не вмира!

Приспів:

Моя Покровщино, прекрасна,
Моя перлино степова,
Ти – Придніпров'я зірка ясна
Моя історія жива.

Під алеями лип і каштанів
Зустрічаю привітних людей,
Сивочолих моїх ветеранів,
Гарну молодь, веселих дітей.

Хлібороби, господарі вправні,
Й добрі, милі, привітні жінки.
Стали рідними ви, покровчани,
Роботящі мої земляки.

Покровський район — ювіляр
(пісня)

15

Ювілей — музики грають, бубни б'ють,
Ювіляру посміхаються літа.
За плечима нелегка життєва путь,
А душа, як завжди молода.

Приспів:

Покровський район, покровська родина,
У праці омріяний край,
Покровський район, за столи, ювіляр
Поважних гостей зазивай.

У далеким двадцять третім народивсь,
Зміг розруху громадянської війни.
В сорок першім вражій силі не скоривсь.
Честь і славу хлібороба не зронив.

Твердо зна Дніпропетровський регіон
Що робити, як робити, як нам бути.
В розбудові України наш район
Покровчани повні сил не підведуть.

Покровська родина

Покровське іздавна
Героями славне,
Хто в битві священній
Відстояв наш край.
Щоб сонце світило,
Щоб поле родило,
На славу рясний урожай.

Барвінок хрещатий
Де батько і мати
Щасливими нас
Породили на світ.
З важкої дороги
На отчі пороги
Вертає калиновий цвіт.

Покровський мій краю,
Зелений розмаю,
Пшеничного поля
Смачний коровай...
Покровська родино,
Моя Україно,
В достатку живи й розквітай!

16

Покровчанка

Покровчанка синьоока,
Гарна з близька і здаля.
Добрим словом зігриває,
В пісні душу звеселя.

Приспів:

Покровчанка, покровчанка,
Скільки світла, доброти.
Покровчанка, покровчанка,
Кращу в світі не знайти.

Гляне в ліво, гляне в право,
Ходять кругом парубки.
Витанцьовують вприсядку,
Аж іскряться каблуки.

До роботи не лінива,
Чуйна мати і сестра.
Вірна донька України,
Й сивочолого Дніпра.

Чорнобривці

Чорнобривці край городу
Гарні квіти мого роду
Де не йду, куди не лину
Повертаю на Вкраїну
До свого родинного гнізда.

Приспів:

Де не йду, куди не лину
Повертаю на Вкраїну
До свого родинного гнізда

Тут світанків ясні очі
Жайвір крилами тріпоче
Де стежина біля хати
Розквітає рута-м'ята
Соняхів веселка золота.

17

Приспів:

Де стежина біля хати
Розквітає рута-м'ята
Соняхів веселка золота

У погоду і негоду
Квітнуть квіти мого роду
Де калинові стіночки
Мати вишила сорочку
Споряджаючи мене в життя.

Приспів:

Де калинові стіночки
Мати вишила сорочку
Споряджаючи мене в життя.

Моє село

Хтось народився в мегаполісі,
А хтось в містечку при воді.
А я в селі де за тополями
Гуляють ранки золоті.

Приспів:

Село моє село
У світ мене привело,
Зеленими долинами,
Червоними калинами,
У серці моїм назавжди.

Тут чебрецями пахнуть вибалки
І солов'ї наперебій
Закоханим пісні виспівують
Я низько кланяюсь тобі.

Приспів

Куди б мене не звала доленька
В які краї, в які поля
В погоду ясну і негодоньку
Тебе я бачу іздаля.

Борис КОВТОНЮК народився 18 вересня 1948 року у селі Новопетрівське Покровського району. Основна трудова діяльність пройшла у редакції Всеукраїнського транспортного тижневика «Придніпровська магістраль» де працював кореспондентом, фотокореспондентом, заступником головного редактора. Автор двох поетичних збірок – «Богиня» (1998) та «Чутливі струни» (2010), книги прози «Легенди Дібрівського лісу» (2003), а також кількох книг у співавторстві, у тому числі першого в Україні такого типу видання «Нестор Махно. Біографічний довідник».

Веде роботу на сайті «Козацька муза» та «Ріднокрай».

Старійшині роду

19

Коли в степу весна розправить крила
І забує травмами земля,
Знов помандруємо у повну силу,
І хай нас вічність завжди окриля.
Ми збагнемо чуття великої родини,
Яка сягає сивини віків.
Хотів би я й на соті іменини
Все повторить під солов'їний спів.

Груша

Моєму прадіду Панасу Квітці. Віщуну.

Засохла груша. Ой, засохла груша,
Яку ще прадід сивий посадив!
Він вклав у неї всю пророчу душу,
Творив на ній чимало різних див.

В її тіні збиралися на віче
Не тільки родичі, а й земляки.
Тут кожному дивилися у вічі,
Звіряючи всі плани і думки

Тут слухали всі віщуна Панаса,
Який розповідав що буде, що було.
Він, як казковий птах, літав у часі,
Чим дивував завжди усе село.

Всі слухали, затамувавши подих,
Хоч дехто згодом щось та забував,
А потім безліч раз з'являвся подив:
«А дід Панас про це ж розповідав!»

І навіть у далекому Парижі
Згадав Махно у передсмертну мить,
Про що казав йому цей дивовижний.
Все відбулось. І Батько ліг спочить.

А дід Панас завчасно і для себе
Останній крок окреслив на Землі —
Його душа тоді поринула у небо,
Як попрощався з кожним у селі.

...Засохла груша. Поруч біля неї
З'явився із землі новий росток
Він вкоріняється без привілеїв,
У Всесвіт прокладаючи місток.

Микола Корявець

Народився у селі Підгаврилівка Покровського району, навчався в сільгоспінституті. Трудився головним спеціалістом райсільгоспуправління, інструктором райкому партії, сім років працював головою Покровської селищної ради, потім заступником голови райдержадміністрації, начальником відділу культури райдержадміністрації. Отаман козачої станиці «Покровська» ім. Головка, козацький полковник. У доробку самодіяльного поета 6 збірок.

Пісня про Покровське

Рідний край, сторона золота,
На світанку – півні голосисті,
І Покровське моє розцвіта,
Як красуня в багатім намисті.
Тихо хлюпає в Вовчій вода,
Гарні вулиці, зелень буяє...
О, Покровське! Хода молода,
І пісні задушевно лунають.
Про кохання, діброви, батьків
І про зорі такі неповторні
О, Покровське, - мій край козаків
І нащадків у всьому проворних,
Скрізь буяють вишневі сади.
А жінки – чарівніших немає.
Повертаюсь в Покровське завжди,
Бо і взимку тут серце співає.

Ми - Покровчани

Шляхами різними ходили,
Надію людям відродили,
Що на землі господар є,
І що зозуля накує
Всім довгих років на землі!
Знають дорослі і малі,
Що є у покровчан успіх,
Є час для праці і для втіх,
Є віра в світле майбуття,
Таки буде кращим життя!
Значніші будуть результати.
Ми — покровчани, що казати!
І той, хто праці віддається,
Поваги, визнання доб'ється.
Покровщина — це рідний дім,
Бажаєм щастя вам усім.
Сміливо в гості приїжджайте.
Вас щиро люблять — про це знайте.
Бо ми від роду козаки,
І вас зустрінем залюбки!

22

Пелюсткова заметіль

Білосніжна пелюсткова заметіль
Несподівано в саду застала.
Меланхолія, печаль і біль.
Моїм серцем знов опанувала.

Дійсно, років не вернуть назад.
Не злічить цілунки ті медові.
Чом приходжу у вишневий сад,
Пригадять обійми світанкові.

Губи — ніби вишні у росі,
Зайчики очей, як бісенята.
А троянда у твоїй косі
І трава в садку ще не зім'ята.

Час минає, і цвітуть сади,
І сміються щиро молодята,
Що їх кличе навесні сюди,
Заметіль, садок, батьківська хата?

* * *

Хай квітує Покровське
І козацька воля,
Хай нам браття козаченьки
Всміхається доля.
Будем дружно працювати
В Покровській сторонці,
А взаємини хай кріпнуть,
Як дуби на сонці.

Над Покровським рідним краєм
Хай сяють зорі,
Хай народ не знає більше
Ні війни ні горя!

Хай сади цвітуть вишневі
І зростають діти.
І хлібам, що колосяться
Будемо радіти.
Пам'ятаймо своїх предків,
Вовчу і родину.
І нікому із «великих»
Не зігнуть нам спину.
Бо земля наша Покровська
Ніби рідна мати.
Козаченьки всі ми разом,
Нас не роз'єднати.
Хай ніхто не зазіхає
На нашу свободу,
Бо ми браття покровчани
Козацького роду.

Диво край

Диво край, рідна земле, тебе я кохаю.
Наша творчість і праця – тобі, рідний краю.
Ці розлогі степи і гаї буйночолі.
Щиро вдячні батькам і дивуємось долі.
Батьківщино ти наша, Україно чарівна,
Ти весною прекрасна, немов королівна.
Золотиться по осені зрілий твій колос.
Ми шануєм тебе, вірим — чути наш голос.
І лягають сніги на степи, водограї,
Навкруги линуць пісні у Покровському краї.
Бо дозріле зерно вже давно у коморі –
Можна погуляти, полічить вночі зорі.
Подивитись концерт, відпочить в красень-залі
І почути таланти в нас на фестивалі.
То ж спасибі усім за змістовне дозвілля,
За традиції предків таємничі, мов зілля.
Працьовитий народ, бо козацького роду.
В нас відродження йде, нам нема переводу.
Розквітай, рідний краю, гордимось тобою!
Бо ПОКРОВСЬКЕ, як РАЙ, ми говорим з любов'ю!

24

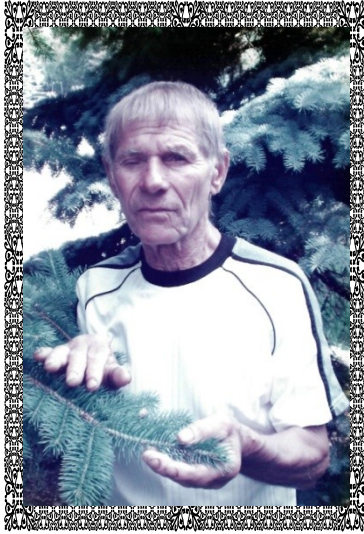
* * *

Гавриляни, гавриляни,
Василі, Миколи, Івани,
Катерини, Галини, Марії,
Хай здійсняться ваші мрії.
Земляки мої ви рідні,
Родять хай хліби дорідні.
Дзвінко пісня хай лунає
Хай вам Бог допомагає.
Дорогі мої краяни,
Гавриляни, гавриляни.
У районі і столиці,
В кожній хаті і світлиці
Є портрети цього краю,
Бо такого більше раю

Не знайти на зеленій кулі.
Пам'ятаймо дні минулі,
Наших пращурів, козацтво.
І Гаврилівське братство
Нас об'єднує, гуртує.
Хай Гаврилівка квітує.
Шануймось, вип'ємо по кварти
Бо цього ми з вами варті!!!

Микола Корнієнко родом з Черкащини, та все своє життя прожив у с. Діброва на Покровщині. На культосвітній ниві М. Т. Корнієнко пропрацював понад 30 років. Працював директором Орлівського будинку культури, завідував Дібровським сільським клубом.

Сатиричні мініатюри та гуморески Миколи Корнієнка друкували районна, обласна преса, журнали «Перець», «Бористен» та ін.

Село моє

Село це — єдине, кохане моє,
Село мого любого краю!
Тут рідна земля, широкі поля,
Я кращого більше не знаю.

Я тут народивсь, навчавсь, одруживсь,
Сім'ю і професію маю.
Бо рідне, своє, село це моє,
Душею і серцем кохаю.

Квітучі сади, зелені луги,
Просторі будинки і хати.
Колись це село бідненьким було,
Тепер вже його не впізнати.

Родюча земля, що людей звеселя,
Сади у весняному цвіті.
Таким воно й є, село рідне моє,
Найкраще у цілому світі.

Хай линуть пісні, дзвінки, голосні,
Веселі звучать скрізь красиво,
Щоб рідне село багатим було
І люди жили в нім щасливо!

Перелякала

Прийшла раненько сусідка
До Дмитра Загреби:
— Йди, дільничний викликає,
На прийом до себе.
Та сказав, щоб не барився,
Мабуть, він щось знає,
Що так рано і раптово
Тебе викликає.
— Зараз піду,— й сам до себе:
— Досторожувався?!
Все підряд таскав із ферми,
Та врешті й попався...
...Проте швидко й повернувся
І давай кричати:
— Хіба ж можна з людиною
Отак жартувати?
На мені й сорочка мокра —
Так перелякався,
А воно ж ніхто й не кликав,
Та й кому я здався?
— Та ти Дмитре,— жінка каже,
Вже людина літня.
Невже забув, що сьогодні
У нас — перше квітня?!

27

Допомогли

Щоб надати допомогу
Дідові Кіндрату,
Завітало керівництво
До старого в хату.
Голова колгоспу Кваша,
Секретарка Маша
Привітались, запитали:
— Як життя папаша?
— Поганенько життя моє, -
Дід став говорити. -
— Але ж, дітки, що поробиш,
Треба якось жити.
— Що бракує в господарстві,
Чого в вас немає?
Секретарша записує,
Голова питає.

— Пиши Машо, днів підвезти,
В лісі нарубати.
Телевізор дідусеві
Новенький придбати.
Парканом обгородити
Всю його оселю.
Перекрити дах на хаті,
Підлатати стелю.
Виписати із комори
Всіляких продуктів:
Олійки та борошенця,
Овочів та фруктів.
— А як у вас з бабусею?
Голова питає,—
Є вона у вас дідусю?
Дід каже: “Немає”...
Голова до секретарші:
Досить вже писати.
Запиши старому бабу,
З нього й баби хвате...

Яна Сілецька-Васильєва народилася в учительській родині. Закінчила Мелітопольський державний педуніверситет. Тривалий час працювала у виробничо-творчому центрі дітей та юнацтва керівником гуртків «Образотворче мистецтво» та «Художнє слово». З 2008 року Яна Віталіївна працює вчителем географії в НВК «Покровська гімназія».

З 1997 року вірші Яни Сілецької-Васильєвої друкуються в районній і в обласній періодиці. У 2003 році вийшов збірник «Зоря в тихе море упала». У вільний час Яна пише вірші, пісні, сценарії, малює маслом на склі. У майбутньому мріє написати книгу для дітей. Має власний сайт <http://paralelyamy.at.ua/>

* * *

Ген, в небі сонце степове яріє,
Колосся щедре стиглістю бринить.
Покровщино! Тобою серце мріє,
Тебе лиш прагне віддано любить!

Твоя земля легендами сповита
Козацьких звершень, бойових звитяг.
Омита потом, кровію полита;
Уславлена народом у віках.

І кожну мить дбайливими руками,
Серцями люблячими, вірними тобі,
Плекають люди міць твою роками.
З тобою в радості, з тобою у журбі!

Одвічно ти стрічаєш свої весни,
І будеш зустрічати знов і знов!
І над тобою, наче щит небесний,
Марії Диви пресвятий Покров!

Вечір. Пейзаж.

Я колись намалюю надвечір:
Тихий шепіт нескошених трав.
Тужних кленів похилені плечі,
Між полями замріяний став.

Намалюю, як сонце сідає,
Як на мить зупиняється час,
Як грайливо, як легко зітхає
Вітерець раз у раз... раз у раз...

Намалюю тебе у засмугі,
У очах неприховану суть.
І себе на одвічній розпутті:
Чи до тебе піти, чи минуть?!

У власному вимірі

А кожен по-своєму бачить красу:
У місті нічному, блискучих вітринах,
Хтось бачить її в дорогах лімузинах,
Хтось зовсім на неї не має часу.

Комусь до душі різнотрав'я у полі
Чи краплі дощу на віконному склі.
Хтось візьме бджолу у гарячі долоні
І навіть (дивак!) усміхнеться бджолі.

У власному вимірі кожен живе,
Для котрого Богом кодовані дані.
Життя кораблем в океані пливе,
І ми лиш транзитом у тім Океані.

Людмила Федоренко народилася с.Маломихайлівка у1962р. Журналіст, зав. відділом листів і культмасового життя в редакції газети «Покровський край». Публікувалася в альманахах «Весы» (Херсонщина), «Крила», обласній, районній пресі.

Моєму селу

Тут — моє коріння,
Тут — і я сама.
Ти і я — нетлінні,
Хоч в кінці — зима.

Ти і я — мов промені,
В долях що живуть,
Що в вітри і в повені
Іншим світять путь.

Я — твоя зоринка
На чиїмсь плечі,
Горда українка,
А в устах — мечі.

Я — твоя стежина,
Що біжить удаль,
Через роки лине —
І років не жаль.

Ти ж — моя колиска,
Ти — мої світи,
Ти — мов сонця бризки.
Я — в тобі. Рости!

Краю рідний

(Присвята Маломихайлівці —
селу, в якому я народилась і виросла.)

Ще в дитинстві дівчам босоногим
До життя протоптала стежки.
Тут, за батьківським рідним порогом,
Зорі ніжно торкались руки.
То були мої мрії-пташата,
До яких ще судилось іти,
Але завжди барвінком хрещатим
Віру в себе вселяв мені ти,

Приспів: Краю рідний, село світанкове,
Я до тебе вертаюся знов,
Щоб тобі, наодинці з собою,
Розказати про першу любов.

Звідси юність моя відлітала,
Розпростершись назустріч вітрам.
Звідси мама мене проводжала
До не взятих ніким іще брам.
Не втекли перешкоди й невдачі,
Доки в людях утвердилась я.
Тож, бувало, тихенько й заплачу...
Та жива, знаю, гордість моя.

Приспів: Бо до тебе, село світанкове,
Краю рідний, вертаюся знов,
Щоб тобі, наодинці з собою,
Розказати про першу любов.

Ще не вицвіли коси русяві.
Манить далеч — і простір, і час.
Ще відлунюють в серці октави,
Що по росах водили не раз.
І носитиме доля-лелека
Мої руки-неспокій в світах,
Однак вірність тобі іздалеку
Принесуть із поклоном літа.

Приспів: Краю милий, село світанкове,
Я до тебе вертаюся знов,
Щоб тобі, наодинці з собою,
Розказати про першу любов.

Степовичка

Не за морем чи високими горами —
Серед маків і волошок голубих,
Серед степу, що гойдає пшеницями,
Закружляю світло в танці. Не згуби

Приспів:

Степовичку, степовичку, степовичку
(Вже біжу назустріч сонечку сама),
Степовичку, степовичку, степовичку.
І милішого ім'я мені нема.

Я від батьківського роду гордовита:
Не візьму задарма й краплі доброти.
Але в погляді, що свіжістю налитий,
Безсоромно все прошу, прошу (прости!):

Приспів:

Степовичці, степовичці, степовичці
Подаруй весняне небо і пісні.
Степовичці, степовичці, степовичці
Усміхнись разочок, наче уві сні.

33

Посміхатися від щастя — це не вада.
Й ні до чого тут високії слова.
Веселянка з щирим серцем просто рада,
Диво-променем сьогодні-бо жива.

Приспів:

«Степовичка, степовичка, степовичка!» —
Промовляють знов захоплено вуста.
«Степовичка, степовичка, степовичка!» —
Ніби квітка в моїм серці пророста.

Живу тобою, Україно

Пливе між хмарками, пливе
Таке ласкаве сонечко.
Від нього радістю живе
Й моє мале віконечко.
І тут, і там підспівують
Душі роси краплиночки.
Мої думки відвідують
Лише мою стежиночку.

Приспів: Ой, Україно, Україно,
Моя кринице степова,
До тебе завжди серцем лину,
Тобі — усі мої слова
Красиві, щирі і гарячі,
Й сльозинка, зронена з повік.
З тобою вищаю неначе,
Я — твоя зірочка навек!

Здіймаю руки в небеса,
Радію кожній квіточці.
О, ця краса! О, ця краса!
Хай зорі чисто світяться.
І хай любов моя зроста
Усім єством і славою.
Це, знаю, істина проста:
Великі й ми державою.

Приспів: той же.

(Речитативом):

Моя найкраща, рідна нене,
Усе втішає у тобі:
І перше листячко зелене,
І річки хвильки голубі.

(Співом):

Тобі — слова мої гарячі,
Тобі — вагомий перший слід.
О, Україно, диво наше,
Живи, цвіти безмежжя літ! (*3 рази*).

* * *

Ковилове море, мій одвічний степу,
Вишитий калиною й сонечка теплом!
В гопачок козацький я докину репу —
Розтанцююсь весело й упаду в зело:

Щоб набратись сили й духу на щодення,
Щоб натхнення крила стало повернуть,
Щоб зірки, як вишеньки, падали у жмені,
Без вагань ловити щоб всю життєву суть.

Цілувать дам дозвіл світанковим росам
Слід мій неповторний, хоч, може, й гіркий.
Краю мій Покровський, розпущу знов коси,
Уплету в них кращі квіти і стрічки.

Ти мене тримаєш у своєму лоні,
Ти — моя колиска, найдорожчий рід,
Ти — моїх здобутків найвагоме гроно,
Ти — суддя і доля, ти — держава й світ!

* * *

Енергію сонця і силу дощу
Крізь себе у землю, як струни, впускаю.
Сама ж збагачуся оберненим ходом,
Бо я — з українців-прапращурів родом.

І стану тоді незбагненною міццю,
Щоб морем зірок у воді заіскриться.
І буду тоді, усім предкам на втіху,
Добро роздавати і нищити лихо.

Пройду через всі перепони й пороги,
Назавжди залишусь пестункою Бога.
Я власне коріння не стану рубати:
Я — світ, я — дочка і я — мати!

Володимир Процан народився у 1942 р. в с. Великомихайлівка. Закінчив Дніпропетровський держуніверситет. Працював вчителем Орлівської СШ. Багато років віддав журналістській роботі. Був зав. відділом листів і культмасового життя, заступником редактора Покровської районної газети. Член Національної спілки журналістів України. Краєзнавець, член Ради районного музею. Вірші друкувалися в обласній та районній пресі.

Поки ти є на землі

Слава тобі, хлібодаре, —
Мужній простий чоловік.
Що тобі страйки і чвари?
Вірний землі ти повік.
Скільки тебе не дурили,
Не зневажали тебе,
Степ додавав тобі сили
Й небо цвіло голубе.
Звично стаєш до роботи,
Мрії плекаєш ясні,
Щоб споконвічні турботи
Сходи давали рясні.
Хлібом державу годуєш,
Все на твоєму горбі...
Сам же нерідко бідуєш.
Що ж це за дяка тобі?
Хто б не сказав щось навпроти
Навіть з найвищих осіб.
Всі ми тримаємось доти
Доки ще маємо хліб.
Вдячні тобі, хлібодаре,
Поки ти є на землі,
Голоду хижа примара
Никне в облудливій млі.

Хай би верхи поскоріше
Влади ділили калач.
Поки що ж ти наймудріший —
Справжній державний діяч.

Незабутнє

*До визволення Покровщини
від фашистських загарбників*

Через роки й десятиліття
Ця дата у серцях зорить,
Коли скінчилось лихоліття
Й небес засяяла блакить.

Прогнали ми фашистів зграю
Із Придніпров'я назавжди.
Зоря зійшла над рідним краєм,
Зоря свободи, не біди.

В трудах, незгодах час минає,
Життя різких зазнало змін,
Та подвиг забуття не знає
Його творцям хвала й уклін.

37

В природі і в серці весна

Над хутором шум тополиний,
Над хутором спів солов'їний,
І вечір спускається синій,
А день десь в полях погаса.
Сади у весняному цвіті,
Молочним туманом политі,
Над ними зірки у блакиті
І серце чарує краса.
Під зорями ключ журавлиний
Просторами рідними лине,
Снуються тумани в долині —
В природі і в серці весна.

І коси твої нею пахнуть,
І губи гарячі і спрагли,
В очах, що як ночі дві краплі,
Вирує, як море, весна.

У серці ти живеш...

*Пам'яті незабутнього друга дитинства і
юності журналіста Володимира Бондаренка.*

Згадаймо, друзі, лицаря пера,
Якого поміж нас уже не буде.
Короткий вік прожито для добра
І вдячна пам'ять збереглася в людях.
Писав, як жив, яскраво, від душі,
А душу мав ліричну і крилату
І все живе любив ти без межі,
Мені ж був змалечку за друга і за брата.
Сяйнуло чистим спалахом життя
Таке оптимістичне і завзяте,
Що наче і не йшов ти в небуття,
І разом ми в роботі і на святі.
...пролинув час, і виросли сини –
Така ж весела невгамовна хватка,
Та дуже жаль, що лиш з газет вони
Почують ніжний, щирий голос батька.

38

Вдячність

Дорогому вчителю О.Л. Лапку

Чом ти сумуєш, мій любий учителю?
Осінь до класу звела школярів.
Будеш ти в їхніх серцях довгожителем,
Бо не скупивсь на добро, а горів.

Вчив ти уроком і власною совістю,
Любий наставник дитинства мого.
Мало назвати життя твоє повістю,
Подвигом слід величати його.

Знаю, про що твої думи – неспокої,
В час, коли з школи долине дзвінок.
Знов голоси дітвори ясноокої
Кличуть і манять тебе на урок.

Смутку не треба, мій вічний Учителю,
Людам ти щедро віддавав все, що міг.
Будеш ти в наших серцях довгожителем,
Вдячно вклоняюсь тобі я до ніг.

Анастасія Кириченко народилася в смт. Покровське у 1997 р. Рано почала писати вірші, неодноразово була переможницею Міжнародного конкурсу з української мови ім. П. Яцика, багатьох, республіканських, обласних, районних творчих літературних конкурсів. Є учнем — членом малої академії наук при Дніпропетровському держуніверситеті. Видала своїм коштом кілька збірок віршів.

Моя Покровщина

Покровське — це мій рідний край,
Поля, степи, зелений гай,
Це жайворова пісня в полі,
Весняний клекіт журавля.
Це передзвін джерельної води
На тихих плесах Вовчої-ріки.
Це шепіт древньої трави
Немов відлуння давнини,
Яка вже понад сотні літ
Передається з роду в рід.
Земля моя чарівна та безкрая,
Багата на таланти та зірки,
Почесні хліборобські руки
Несуть хвалу і честь моїй землі.
Усе люблю, все серцю мило
Бо це Покровщині моя,
Де народились ти і я.

40

Село

Село для мене ти єдине,
Ти потопаєш в золоті полів
І співом птахів ввечері зникаєш,
Чи засинаєш? А чи вічно спиш?
Чи слухаєш ти пісню солов'їну,
Чи тихий челест спілого зерна,
Чи може знову тебе будить
Ранковий передзвін у коваля.

Не знав й не знатиме ніколи
Цю таємницю наш народ.
Бо з діда прадіда й до нині
Нема миліше цих красот.
Поля, степи, сади, хатини,
Простори рідної землі,
Краса, якої ти не знайдеш,
Ні в одній іншій стороні.
Село сучасне,
Сміється творить і живе,
Піснями повниться до краю
Будує доленьку свою.

Покровське

Шепотіли тихо мудрі трави,
І несла ріка свій довгий вік.
— Оселіться тут — вам буде слава! —
Так нам Бог на Покрову прирік.

Там де степ розгонить хлібні хвилі,
Вийде вранці варта трударів.
Ці простори для їх серця милі,
Наче стигла музика полів.

Як колиска щедрості й любові,
Квітне пишно наш Покровський край.
Наша мудрість — у твердому слові,
Наша слава — срібний дивограй.

Вишні цвіт і синь така безкрая!..
Серед тисяч стоптаних доріг
Я одну найкращу упізнаю —
Що веде на батьківський поріг!

Віктор Польський народився в 1942 р. в с. Малинівка, закінчив школу мистецтв при Московському Будинку народної творчості. Викладав музику і співи у с. Велика Терса на Гуляйпіллі, працював у колгоспі «Победа», більш 30 років був водієм автобусу, продовжує працювати в РЕМі. Пише музику (на свої і вірші інших поетів), поезію, друкувався в районній пресі.

Краю мій степовий

Як на крилах вітрил,
Сон відносить мене
В край, де отчий поріг,
Де сад-диво росте.

Де купаються в росах
Сіножаті в балках,
Пересвист ховрашків
Відгукнеться в ярах.

Де черешні в долонях
Спалахнуть запашні,
Як матуся з порога
Усміхнеться мені!

Де, як мед, стиглі сливи
Гнуть гілки до землі,
Кавуни дозрівають
О пожнивній порі.

Де тумани димлять
В передранній імлі,
Солов'ї знов чарують
Струни серця мої.

Рідний краю! Колиска
Ти моя степова,
Спокон віку квітуча
Щедра, тепла, жива.

Тут дитинства роки
Пролетіли крилато,
Тут коріння моє
Й наша батьківська хата.

Тут, од цього порогу
Всі неznані світи,
Моя доля й дороги
Заплелися в роки.

Тут таке все знайоме
І все рідне до болю...
Краю мій степовий,
Я пишаюсь тобою!

Жінки-покровчанки

Пройдіть Україну з Карпат до Луганська,
Чи з Криму проляже ваш шлях —
Красивих жінок із Покровського краю
Зустрінете в селищах, селах, містах.

43

Стрункі, як тополі, а очі — тернинки
(Та що там, оті парижанки!).
Вродливі і модні, ви з кращого роду,
Козацького роду — жінки-покровчанки.

Ви — лагідні мами і ніжні бабусі.
А скільки в серцях доброти і тепла?!
Ви — гордість і слава Покровського краю,
І вам, Берегинечки, честь і хвала.

Жінки-покровчанки, ви кращії з кращих!
Для вас — мої щирі і теплі слова.
Міцного здоров'я і мирного неба,
В серцях хай буяє і квітне весна!

Село мого дитинства

Ростуть в забутих селах бур'яни,
Стоять в зажурі спорожнілі хати,
Гірчить свиріпою на сонці й полином
Земля, на чорноземи так багата.

Мій рідний край, село мого дитинства,
Квітучим раєм донедавна ти було.
Скажи мені, скажи, з якого краю
В твою красу те лихо забрело?

Пригадую всі повоєнні роки:
Могили братські вкрила ковила,
Чужа земля взяла в свої обійми
Солдатів мужніх з нашого села.

Сльозам вдовиним ні кінця, ні краю,
Осиротіли діти без батьків.
А матері від горя посивіли —
До скону днів чекали на синів.

Важкою та була для всіх година,
Та з ранку й до вечірньої зорі
Волами й кіньми землю обробляли
За палички, що звалились трудодні.

Малинівка! Село мого дитинства,
Я був з тобою в радості й журбі.
І, де б не жив, я вдячний Богу й долі,
Що ти у мене є, низький уклін тобі.

Я вірю, що настане та година,—
В минуле кануть біль, твої жалі,
Повернуться і квіт, краса і слава, —
Ти знову раєм станеш на землі.

Осінній мотив

Завітала осінь на моє подвір'я,
Жовту мідь на землю стелить листопад,
Біла павутина бабиного літа
В сонячній промінні — наче зорепад.
Журавлина пісня лине в надвечір'ї,
Душу зігріває, в спомини веде.
У фату червону одяглась калина —
Ніби наречена судженого жде.
Різнобарвна осінь! Чарівна чаклунко,
Ти ідеш у зиму щедрістю й добром.
Відлітають в ирій журавлі й лелеки,
Зачіпають хмари зміцненим крилом.

Мрії щедрості і доброти

Я купався в травах медоносних,
Райдужні світанки зустрічав,
Зіркою вечірньою на небі
Чумаків в дорогу проводжав.
Сизокрилим птахом я парив у небі,
Землю напував рясним дощем,
На столах лежав у хліборобів
Золотим, як сонце, калачем.
Спасом яблучним, пахучим медом
Я до кожної оселі завітав,
На Покрову щедрим урожаєм
Ярмарки осінні наряджав.
Завірюхою гуляв у полі,
Сонну землю снігом укривав,
На шибках чарівні візерунки
Дітворі на радість малював.
З Новим роком та Різдвом Христовим
Кожного прохожого вітав,
Ластівкою ніс весну на крилах,
Сонце цвітом землю зігривав.
То були мого дитинства мрії —
Незабутні сходинок мети...
Мрії, що дають життю натхнення,
Мрії щедрості і доброти.

Юрій Миколаєнко народився у 1954 році у м. Дніпропетровську. Змалечку життя Ю. Миколаєнка пов'язане з с. Коломійці. Тут він закінчив школу, сюди повернувся після закінчення Дніпропетровського технікуму електрифікації с/г. Працював будівельником. В колгоспі ім. Дзержинського доводилося працювати електрозварником, механізатором, чабаном. Вже біля 30 років працює головним енергетиком. Був активним дописувачем колгоспної газети «Дзержинець», де вів рубрику «Ліричним рядком». Друкується в районній газеті.

Пісня про Коломійці

Пливе над Вовчою туман...
Іду стежиною крутою.
Давно почавсь сільський роман,
Моє село, у нас з тобою.

Приспів: Коломійці, Коломійці,
Вас ніжать сонця промінці.
Вода солодка в криницях
В Коломійцях, в Коломійцях.

В почесній варті, на постах
Стрункі ялинки та берізки,
Стоять могутні на вітрах
Гранітні скелі-обеліски.

Приспів: Коломійці, Коломійці,
Лягли в боях твої бійці.
Червоні маки в пшеницях
В Коломійцях, в Коломійцях.

З далеких мандрів і доріг
Мене село зустріне радо,
І вийде мати на поріг,
І батько поведе до саду.

Приспів: Коломійці, Коломійці...
Дитинства світлі острівці.
Пахучий дим у кабицях
В Коломійцях, в Коломійцях.

В поля, на ферми люд спішить,
Цвітуть над площею каштани.
Щасливо вам бажаю жить,
Трудівники-односельчани.

Приспів: Коломійці, Коломійці...
Не знали панщини женці —
І гордо в небі, наче птах,
На телевежі в'ється стяг.

Завітний куток

Я на кручі стою, звідси видно далеко:
Ось піднявся на крилах і полинув лелека,
Закувала зозуля у стрілецькій саду,
Розбрелось чередою село на виду.
А внизу — сива скеля задивилась у воду.
Чом задумався, велет? Скільки літ тобі з роду?
Чи згадав, як шуміла в степу ковила,
Як свистіла в повітрі кочівника стріла?
Ти відкрий древній камінь, дум своїх таємницю.
Чи турбуєшся долею річки-сестриці
Тих криниць, що копали в гаях козаки,
Де лежать їх скарби — із добром сундуки.
Так у кого ж спитати, скільки скелям цим літ?
Тут рибалив з човна ще мій прадід і дід,
А раніш запорожці пили чисту воду,
Коли вів їх Сірко з бойового походу.
Так... ще зовсім недавно з епізодів кіно
Даленіли тачанки із хлопцями й Батько-Махно,
Кров струмками збігала у ріки-моря,
І здіймалась над світом багряна зоря.
Вітер стяги зривав, розганяв чорний дим.
Тих буремних подій був ти свідком німим.
Свята Книга палала, Бог на небі стогнав.
Та нового життя ти основою став.
...Здається, дрімає насторожено скеля.
У тріщинах-зморшках — думки невеселі,
Їй шепоче вода в тихім плескоті вод —
Чим живе, про що мріє вкраїнський народ.

Шелестить очерет, що ми вільна держава,
На достойне життя повне маємо право,
Свій добробут з нічого й чужого куєм,
Кращу долю шукаєм — ніяк не знайдем.
Знають всі: ми не миршавий зброд,
А співочий, розумний, працьовитий народ.
Віра в Бога в нас є. Маєм хліб, кусень сала, —
І в дорозі до щастя цього - вже немало.
...Пролітають віки, в далечінь плинуть води,
І милуємось ми цим куточком природи.
Ген сосна зеленіє, поруч стигне врожай,
І ранкова зоря золотить небокрай.
...І стоїть над рікою, непідвладний негоді
Монумент величавий первозданній природі.

* * *

Мій краю степовий —
Прапращурів земля
Уклін тобі з далекої дороги.
Вертаємось до рідного порогу
В село де Вовча веселить поля.

48

Щемить в грудях —
Блаженне відчуття
Лоскоче вітер сивину на скронях...
Дороги степові —
Мов лінії життя
На мозолистих, в тріщинах долонях.

Летять роки —
Пливе ріка буття.
Виходить юність на свою дорогу.
В минуле вже немає вороття,
Вернутися б до рідного порогу...

І вам уклін,
Сільські трудівники!
Ви в пісні, праці
І в стосунках щирі...
Хай буде щастя в кожному дворі,
Живіть в достатку,
Злагоді і в мирі!

Симфонія хліба

Над полями жайвори дзвенять,
Весело тріпочуть в небі крилами.
Ниву час настав нам засівать.
Будем з хлібом — будемо щасливими!

І лягає в борозну зерно
Нотами, не подаючи голосу,
Незабаром проросте воно
У симфонію святу тугого колосу.

Хвилюється диво, шумить з краю в край,
Мов хвиля, іскриться новий урожай,
І в серці бринить, чую, чую я,
Хліба велична симфонія!

Зірка вечірня день віддаля,
Підемо, мила, з тобою в поля.
Чуєш, кохана, як пахне пшениця,
Як понад шляхом цвіркун веселиться?

Пахощі, звуки, очі дівочі...
Пісня, поема чарівної ночі...
Мудра природи гармонія –
Хліба й кохання симфонія!

А на зорі від польового стану
Вийдуть комбайни до жнивного лану
На вахту напружених діб,
В битву гарячу за хліб!

І серед гуркоту, спеки і пилу
Забуде комбайнер про дім і про милу
Бо лине над степом, гримить громовиця,
Симфонія праці й життя – косовиця!

А коли з поля зберуть урожай,
Господині спечуть коровай золотистий.
Грай, гармоніє! Хліборобам заграй!
Веселу симфонію голосисту!

Осіння мелодія

Вітер гонить хмари і кружляє листя,
Чепуриться Осінь у палкім намисті:
Коралі — шипшина, а сережки — від калини,
В косах золотистих — срібло-павутини.

Натрудилась в полі, урожай зібрала,
Захмеліла без вина та і загуляла:
Цілувалась з Вереснем, з Жовтнем милувалась,
А надвечір з Листопадом палко обіймалась.

Танцювала дивний танець босими ногами,
То брела в тумані кудись до нестями.
Так і впала знесилена на холодне листя —
І розсипалось в гаях барвами намисто.

Тихесенько Зимка-мати вранці прилетіла,
Пухнастою ковдрою землю ніжно вкрила:
— Зігривайся, люба доню, баю-баю-бай,
До наступного сезону спи, відпочивай!

50

Мала Ягідна

На вітрі веснянім кучерявляться хмари,
А в травах пахучих пасуться отари.
Грайливо до річки біжить течія.
Ой дівчино-красуне, скажи, ти чия?
 Я — Мала Ягідна, я маленька, маленька.
 В садах вишневих зростаю гарненька.
 Де гомін веселий зелених гаїв
 І ночі безсонні у солов'їв.
Росла, виростала, та й лиха не знала.
Між квіток барвистих пісню співала.
Голос чарівний струмочком дзвенить
Від пролісків синіх — неба блакить.
 Ой Мала Ягідна, ти маленька, маленька.
 В садах вишневих зростаєш гарненька.
 Там гомін веселий зелених гаїв
 І ночі безсонні у солов'їв.
І щастя без ліку зозуля кувала...
Так вийшло, що білих хатин тай не стало.
Тече сиротою течія у гаю...
Хто знає про долю майбутню свою?

Ой Мала Ягідна, ти рідненька, рідненька...
Тобі поклонюся до землі я низенько.
І споминів келих вип'ю до дна.
Ти в серці навіки, моя Ягідна.

Песня сельских электриков

Там свет пропал, здесь — двигатель сгорел.
Эх, брат, собралось столько дел!
Душа болит: нам всех не обогреть,
Давай закурим — и пойдём смотреть.

Нам пыль и влага — первые враги,
Ну, а порой мешает делу водка.
Монтёрский пояс, нас побереги,
И выручайте, плоски и отвёртка

Работаем на разных полюсах:
Вот плюс: есть минус — и сияй иллюминация!
Контакт надёжный нужен нам в сетях,
Ещё надёжнее — нужна нам изоляция.

51

Ты, председатель, зря нас не брани,
Мы б рады переделать всё сначала,
Но нет у нас, пойми, такой брони,
Чтоб тут не пыхнуло, а там — не засверкало.

Там свет погас, здесь — двигатель сгорел...
Эх, брат, собралось столько дел!
Душа болит, чтоб каждый, да согрет,
Бросай курить, ведь людям нужен свет.

Наталья Дейнега народилася в смт. Покровське в 1952р., після закінчення Запорізького медінституту працювала фармацевтом, брала активну участь в художній самодіяльності, є автором популярної на Покровщині пісні «Встає світанок над Покровським краєм».

Встає світанок над Покровським краєм

Встає світанок над Покровським краєм,
Весела пісня лине до зірок,
Хто разом з ним у поле вирушає
Той носить горде ім'я — хлібороб.

Поля, поля безкраї, наче море,
Що аж до обрію лежать кругом.
Найщасливіша хліборобська доля,
Засіять землю золотим зерном.

Щоб колосились буйно наші ниви,
Щоб розквітав, як сад, наш рідний край,
Щоб всі жили заможнo і щасливо,
Ми починаєм битву за врожай.

Наллється колосом врожайна нива,
Зберуть з полів багатий урожай,
І усміхнеться трудівник щасливо,
Тримаючи в долонях коровай.

Валентина Чепурко народилася в 1962р, в с. Зорівка Запорізької обл., але все свідоме життя проживає на Покровщині. Закінчила Дніпропетровське медучилище, працює фельдшером швидкої допомоги. Поетична творчість давнє її захоплення. Друкувалася в обласній, районній пресі, журналі «Сестра милосердя». Видала дві поетичні збірки. Плідно співпрацює з композитором та виконавцем Петром Клименком, який пише пісні на її вірші.

Покровщина

Краю милий, Батьківщина!
Рідна матінка-земля,
Вільна наша Україна,
Ці безмежнії поля...

Як тебе нам не любити?
Ми ж зросли на цій землі!
Тут п'янить солодке літо
І курличуть журавлі.

Степ засяяв горицвітом,
Сонце розлило тепло.
Різнобарв'ям ваблять квіти
В наше ріднеє село.

Працьовиті наші люди
Не цураються землі.
Хай же пісня в серці буде,
Ну, а хліб — так на столі!

Олександрівка квітуча...
Тут садочки чепурні.
А земля (яка ж родюча!)
Кличе рано навесні.

Річка Вовча розлилася,
В'ються береги між трав.
З Дубків пісня полися —
Соловейко заспівав.

А жита, що стигнуть в полі,
Колосками налились.
Як же прагнули до волі
Наші прадіди колись!

Потом, кров'ю окропили
Святу землю і для нас,
Долі кращої молили,
Щоб Господь від лиха спас:

Підростали щоб малята,
Щоб веселці за селом
Всіма барвами сіяти.
Щоби славився добром

Край Покровський, край багатий.
Щоб лунав в будинках сміх,
Щоб земля, святая матір,
Щедро годувала всіх.

Червоніла щоб калина,
Щоб кохав козак дівчину,
І завжди була єдина
Наша рідна Україна.

Ранок у селі

Там де зорі падають у роси,
Там де сплять зажурені ставки
Верби заплітали свої коси
І вплітали в них оті зірки.
 Мерехтів посріблений серпанок,
 Позирав на зморене село,
 На рожевий він чекав світанок
 І дивлявся у чисте джерело.
Перший півень пісню заспіває,
Розтривожить неспокійні сні.
І село неначе оживає
Як підсніжник ранньої весни.

І росою вже умились квіти,
Все заметушилось, загуло.
Як тебе я можу не любити,
Моє рідне батьківське село.

Старая деревня

Деревня старая, родная,
Ты детства моего пора.
С тобою, с милым отчим краем,
Простилась будто бы вчера.

Там теплые шумели грозы,
И голосистый соловей
Свой трель дарил молодой берёзе,
И души радовал людей.

Там клёны ветви тянут к небу,
Купаясь в солнечных лучах,
Там пахнет домом, пахнет хлебом,
Душистым хлебом на полях.

55

Деревня. Край ты мой богатый
Теплом и солнцем и дождём.
В саду зелёном белы хаты,
Кусты сирени под окном.

Там лай собак, мычит телёнок,
Там пахнет в хлеве молоком.
И в каждой хате есть иконы,
Прикрыты белым рушником.

Там мамы ласковые руки
Вплетали в косы мне банты,
Лицо в веснушках у подруги,
И в поле россыпью цветы.

Там чужды были мне хоромы,
Мой храм под небом — степь, да луг.
Там всё до боли мне знакомо
Но канул в Лету смех подруг,

И наши детские забавы,
Не вьются кудри по плечам.
Да только нежный голос мамы
Мне часто снится по ночам.

Микола КОСТЮЧЕНКО, народився у 1937р, в с. Гаврилівка на Покровщині. Закінчив Єрастівський с/г технікум, та Дніпропетровський сільгоспінститут. Працював головою колгоспу «Росія». Неодноразово обирався депутатом сільської та районної рад. Любить подорожувати, відвідав багато країн. Є активним дописувачем. В обласній та районній пресі публікувалися вірші та близько ста статей.

* * *

Село малинових світанків,
Скарбниця вкраїнських речей,
Козацьких слобідка нащадків —
Мій край солов'їних ночей.

П'янію від пахощів травня,
Над озером ставши в гаю.
В оазис закоханий здавна —
Тут юність проводив свою.

Натхнення, бадьорість черпаю,
Ріднею-селом дорожу.
Зелені хустки всього краю
Я ніжно в душі бережу.

У серці споминів багато...
Косою збивав понь трав,
Ростив урожай так завзято,
В жнива й у копнах ночував.

І тими звичками горджуся.
Тут ставив коня на диби,
Як зараз: я — верхи, я — мчуся!
...Солому скидав на скирди.

Люблю, вітаю і ціную
Щоденний труд сільських мирян.
З теплом і ніжністю цілую
Відкриті лиця гаврилян.

...Село малинових світанків,
Скарбниця вкраїнських речей,
Козацьких слобідка нащадків —
Мій край солов'їних ночей.

* * *

Село моє звичайне —
На тисячу дворів.
Я в ньому народився,
Зростав тут і мужнів.

Тут річка протікає
Через село й лани,
Весною заливає
Пологі береги.

Вона в собі гартує
Секрети давнини,
Русло своє карбує
По днищу глибини.

Весною оживають
І дерево, й трава
І душу так ласкають —
Романтика жива.

На річці тій катались
Гуртом на ковзанах,
А влітку ми купались
І вбрід — в очеретах!..

В села такі простори
Сягають в далечінь!
Здебільшого на полі —
Пшениця та ячмінь.

Ми там волів навчали
Ходити у ярмі,
На конях верхи мчали
Зимою й навесні.

Орати, сіять вчили
На тій землі батьки —
Усе ми так робили,
Як вміли і вони.

Училися у школі,
А одяг — з полотна.
Та все ж були бадьорі
Стихією життя.

Отак й повиростали,
Не зчулися, коли
Були маленькі Колі,
А стали Миколи...

Село моє кохане!
До тебе я — лицем,
Душа моя скучає,
А серце тисне щем...

* * *

Ніколи я не був поетом,
Та й статі не судилося ним.
З колиски повінчаний з степом,
Не міг же я зрадити нив!

Виходячи в поле весною,
Читаю мозаїку трав.
Душа тут співає струною,
Небесних зачувши октав.

...Стою у мріях серед поля,
Вплітаю промені-сонця.
Шумлять пшениці на роздоллі
Й схиляють вістя, як меча.

В обійми краю загорнуся,
Вітри зцілую степові
І купол неба роздивлюся,
Його простори голубі.

Нарву ромашок в сукнях білих,
Букет чималий припасу,
Додам ще й маківок незрілих,
Собі в оселю принесу.

Хай вони сон охороняють,
А я згадаю не чужі —
Хустки зелені ріднокраю,
На плівку зняті у душі.

Розкажи мені, поле, для мене
Про красу, про село, про врожай,
Про убрання лірично-зелене,
Що в душі називаю я: "Рай!"

На побачення вийду з тобою
Цілувати холодну росу,
Полюбуюсь, погладжу рукою
І у серце засію красу.

Кажуть, море чарує собою.
Не перечу, бо дійсно це так.
Я ж — кохаюсь сільською красою,
Задоволений нею. Ось так!

Потім з поля полину до річки
(У красі тій немає дрібниць!)
І поволі, мандруючи пішки,
Помандрую над берегом вниз.

Вгорі — сад молоденький вишневий,
Внизу — висне верба до води.
Лине піснею вечір травневий,
Скільки тут не ходи, не броди.

Очерет шелестить потихеньку,
Він в ту пору не має роси.
...Так кохаю Вітчизну маленьку,
Що не можу очей відвести!

Люблять люди червонії квіти,
Я ж до них ще додам й голубі.
По-дитячому можу радіти,
Їх несучи букет. Далєбі.

Їх нарву коло річки в леваді,
Там, де юність проводив своєю,
Там, де сіно по пояс у травні,
Там, де вперше сказав я: "Люблю".

Там, де в росах купаються трави,
Де цілунками ніжать усе, –
Там для лірика кращі забави
Вся природа, мов скарб, принесе.

Зустрінь мене, журавко

*Комсомольському парку,
що в с. Гаврилівка.*

Зустрінь мене, журавко!
Оаза то сільська,
Де віти, шелест, травка,
Що душу так ласка.

Відкрийсь мені, журавко,
Чом парк наш запустів?
Для нас він був "веснянка
Щасливих юних днів".

Де голуби туркочуть
У мареві-коханні,
Зозулі щось пророчать
"Ку-ку" коротким зрання.

Нас солов'ї вітали
Щедротами пісень
І віти цілували
Тоді, а не тепер.

Оазису зелений,
Вінок юних надій,
Наставнику душевний,
Чому ж ти так збіднів?

...Стою посеред парку —
Закохана душа —
І згадую спочатку
Цю квітку-парк села.

Теплим літом в надвечір'я

Теплим літом в надвечір'я
Тихо полечком іду.
Ледь шепочуться сузір'я
А я з степом річ веду.
Степ озоном напуває.
Хорошо в годину цю.
Із пагорба долинає
Терпкий запах чабрецю.

Повен місяць красувався
Засвітивсь янтар роси.
А я степом милувався
Його ніжністю краси.
 Небозвід все обертався.
 Покотивсь по небу віз
А я полю присягався:
 «Я люблю тебе до сліз».

* * *

Як люблю я пішком спозаранку
Тихо, тихо по полі пройти.
З трав збивати росу на світанку.
у тенети степів забрести.
 Тут хіба не сп'янієш від щастя,
 Степу ласки чаяться в тиші.
 Приховати нічого не вдасться...
 Посміхається ніжність в душі.
Дня розплющились очі. Світає.
Вітер степу, цілунком повій.
Розкажи ти тому, хто не знає,
Що душею і серцем я твій.
 Розшифруй ти мої поривання,
 Їх душа що хвилини рече
 Хлібороба сприйми побажання:
 Степу знову підставить плече.

Тетяна Васильченко (Федоренко) народилася в 1995 році в с. Маломихайлівка Покровського району. Зараз навчається в Придніпровській державній академії будівництва і архітектури. Її вірші друкувалися в районній газеті «Покровський край», альманасі «Крила», збірці «Ластів'ята». Видала своїм коштом дві збірки віршів «Я — квітка в саду» і «Лети, моє слово крилате». В шкільні роки Таня брала активну участь у різноманітних конкурсах, була переможницею обласного літературно-епістолярного конкурсу «До-поможіть мені вижити», дипломанткою X Міжнародного фестивалю дитячого мистецтва «Чарівна книжка», переможницею обласного літературного конкурсу юних авторів «Молода муза», переможницею (I місце) обласного конкурсу молодих поетів «Україна є!», дипломанткою пісенних конкурсів «Дзвінки голоси» та «Веселий Бересток».

63

Люблю пісні свого краю

Знов заясніла зірочка у серці,
Слова в рядочки понизались.
І я спішу на те озерце,
Де вперше верби піснею озвались.

Тоді співали на тім боці
Сусіди сумно щось про болі.
А потім, чула, на толоці
В танок пускалися й тополі...

Люблю пісні свого краю,
В яких і ніжність є і туга,
В яких сама уже згораю
І відчуваю руку друга.

У тих піснях — вогні мелодій,
І сила духу, й боротьба.
І на поверхні, і на споді —
То радість щира, то журба.

Можливо, в кожної людини
Є чим за душу зачепить.
Та тільки в нашої калини
І цвіт на музиці лежить.

Мій образ рідної землі

Я думаю: що найдорожче в світі?
Що кожен з нас у серці береже?
Чому щодня так хочеться радіти?
Нема ціннішого невже?

Є Бог і мама, і любов одвічна,
Що, безперечно, — часточка душі.
Але ще є і річка бистротечна,
Яка вдихає в береги вірші.

Є також в небі хмарочка пухнаста,
І тепле сонце з неї вигляда.
І є земля — як диво-сон, квітчаста,
В мільйони літ красива й молода.

Й на цій землі — моя стежина.
Неоціненні ще скарби:
Мій дім і сад, мій став і злива,
В моє майбутнє стрілки і стовпи.

Це зовсім непомітно у щоденні,
Але це — мітка на моїм крилі,
Моє джерельце для мого натхнення –
Мій образ рідної землі.

Я — українка
(Молитва)

Інеєм покрилися дерева,
Одягли весільні зимні шати.
Я за себе і за них до неба
Повертаю зір, щоб Господа благати:

Збережи цю землю неповторну,
Що вбирає голубінь ріки,
Відведи від неї хмару чорну,
Не зроди на ниві хліб гіркий.

Ні вона, ні мій народ не заслужили
Падати у прірву, в небуття.
Є, скажи, хоча б одна стежина,
Що веде у праведне життя?

Воля, незалежність здобувались
У тривалій віковій боротьбі,
На її олтар життя поклались.
Чи ж про це розказувать Тобі?

Ти і Сам прекрасно розумієш:
Предки наближали таку мить
Не для того, щоб нащадки байдужіли,
Бо й мені сьогоднішнє болить.

Я своїм, ще юним, серцем відчуваю,
Що моє коріння — саме тут.
Й саме тут ота частинка раю,
Що квітчається віночками із рут.

Я не знаю, хто уклав образу
В зміст турецького прадавнього “хохол”,
Що колись звучало, мов прикраса:
“Сином неба” ж звали — не гріхом!

...А тепер усе комусь спотворить,
Кинуть з ніг на голову кортить.
Я тебе благаю, Боже, чисте море
Хай лоскоче ноги і шумить.

Хай весь світ мою державу поважає
Й стяг її блакитно-золотий.
Хай життя вирує водограєм,
А не гасне, не товче хребти.

Роксоланія, Хохландія чи Русь є —
Це моя, найкраща, Україна.
Я своїм походженням горджуся!
Що до цього ще сказати повинна?

Олеся МОСТОВА (ФЕДОРЕНКО), народилася у 1987 році в с. Маломихайлівка Покровського району. Олеся закінчила малу академію наук при Дніпропетровському держуніверситеті, Покровську музичну школу. У її доробку — вірші. Публікувалась в районних газетах «Покровський край», «Берегиня», а також у всеукраїнських виданнях «Барвінок», «Товариш», «Клякса», в літературно-публіцистичному альманасі «Крила».

Вона постійна учасниця фестивалів художньої самодіяльності: співає, грає на бандурі, танцює. Ще в шкільні роки, навчаючись у школі, Леся була дипломанткою районного конкурсу «Музичний калейдоскоп». У 2002 році вона стала лауреатом регіонального радіоконкурсу «Нові голоси». Двічі Олеся ставала стипендіаткою Покровської райдержадміністрації в номінації «Мистецтво». Двічі брала участь у Всеукраїнському конкурсі сучасної молодіжної української пісні «Молода Галичина» і обидва рази відзначена спеціальними призами.

68

Леся також добре володіє французькою мовою. Цікавиться історією розвитку слов'янських мов, бере участь у мовно-літературних конкурсах різних рівнів, в т.ч. — всеукраїнських.

Чекаю весну

Ось повернуться додому
Журавлі-лелеки:
Принесуть весну на крилах
І тепло далеке.

Нам розкажуть про краї,
Де вони зимують.
Озовуться їм гаї,
Луки заквітують.

Знов ріка заплюскотить,
А береза сльози
Зронить трішечки, на мить
В кучеряві коси.

Листя пишнее зелене
Пісень наскладає...
То весна моя до мене
В гості завітає.

РІДНИЙ КРАЙ
(цикл акровіршів)

У мене ти одна-єдина:
Красуня, мрія степова,
Розкішна в зелені, неспинна,
Абсурдів повна і нова.
Їдка, пафосна, гордовита,
Нещасна, долею побита...
А все ж, і досі ще — жива!

* * *

Мабуть, перлин є небагато
Отих, що так милують слух:
Відмий, очисти — і буде свято,
Акордом зіпнеться твій дух.

* * *

Відгомін ночі на світанні
Серденько знову сколихне.
Ескізи будуть не останні,
Спокуса далечі дихне...
Відколи всі планети й зорі
Ідуть до мене в небі й морі,
Тримаю в святості земне.

* * *

Зізнання знов тобі готую,
Едеме, раю золотий.
Маленьку зірочку вістую —
Лише одну, лише отую,
Якій в твоїм зелі цвісти.

* * *

Ніби шовкову фату розіпнули
Ельфи над вишнями рано в саду.
Боязно якось повітря зітхнуло:
Образ блакиті — завжди на виду.

* * *

Жалю немає в часу й долі —
Икло крізь іній вигляда.
Торбина цукру, перцю й солі.
Тертя залежності і волі.
Ярмо і німб. Огонь й вода.

* * *

Сокирками вбраний, волошково-золотий
Тенькає у серці, сонечко стріча,
Ею для натхнення жайворам щодня мостить,
Поки ще не згасла вічності свіча.

* * *

Інший напише по-іншому повість,
Стане прикрасами тіло вдягать, –
Тихо заїсть його в старості совість.
Отже, не варто минуле втрачати.
Рано чи пізно воно нагадає
Іскорку Божу, а то і розрає...
Я вам — про те, що ми можемо ще мати.

* * *

Можливо, це не розказати...
Астральний пил не розмести —
Йому все треба віддавати,
Багаття душ своїх нести.
Уроки, висновки і мрії
Трудом засяють в вишині.
На тому мості — яви-дії
Є місце, знаю, і мені.

* * *

Висне над обрієм див-дивина.
(«Его» вже шулиться і присідає),
Скоро засвітиться в ній ще одна,
Епосу шлях до душі прокладає.
Лише на мить — а всі очі відкрились,
Казку побачили і... оживились.
Автору — дяка за ці водограї.

* * *

Полинами гіркнуть сльози —
Іспит, мабуть, ще один:
Сині очі, дикі грози,
Невмирущі верболози,
Як на дзеркалі води.

* * *

Коли на небосхилі років знову
Окраєць юності засяє в згадці,
Хотіла б я, щоб це було з любові
Або із чарів, як у першій казці.
Нехай же квітне це чуття в серденьку,
Нехай воно росте й цвіте скоренько, —
Я покорюсь високості і ласці.

* * *

Сонечко в нас під вікном поселилось,
Очі-зернятка россою умило,
Ніби набралось пахощів меду...
Ярмарок цвіту — ось його кредо.
Хочеш-не хочеш, а світ оживило.

* * *

Волошку, гвоздику, лілею,
Іриси і мальви сердечні
На стрічку одну уплела.
Окраса землі і од неї...
Чарівне єднання на вечір.
Оздоба-троянда, мов фея,
Калину листком обняла.

* * *

Майорять в піднебессі зорі,
Ангелочки у вікна летять,
Тихо хлюпає в далечінь море,
Усміхається пісні дитя.
Соромливо гойдається вечір
І припрошує лагідно ніч,

Колискову готує до втечі,
А «сонка» прикладає до віч.
Знаю певно: настане ранок,
Краєм променя полоскотить.
Арфи звуки загоять рани
і покличуть любити, жить.

Валентина ЩУСЬ народилася в с. Мечетна у 1980 році. Проживає в смт. Покровське. Закінчила Дніпропетровське поліграфічне училище. Захоплюється фізикою, астрономією.

Друкується в обласній, районній пресі.

Село Мечетне

Там тополі досягають зір,
спокій їх підкреслюють і тишу
голоси невидимих сюрчків,
вітерець ледь листячко колише.
Не буває в серці злих думок
і співаю, навіть біль несучи.
На губах наче лежить пилوک,
як запахнуть соняхи квітучі.
Походжають гордо гусаки,
хоч перечіпаються — все рівно.
Над селом тим навіть літаки
пролітаючи, гудуть так мелодійно.
Мальва у дитинство приведе,
і турботи відступають й нині.
Якщо запитаєте ви де,
радо відповім: «На Батьківщині!»

73

* * *

Я так люблю, коли шумлять дерева,
як буйний вітер з листям гомонить.
Тоді й сама стаю якась весела
і очі піднімаю у блакить.

Люблю, як пахне навесні травичка
тоді, коли дерева вже не сплять.
І є у мене одна дивна звичка —
кожну красиву квітку цілувать.

Таїну лісу, саду неповторність
в своїй душі несучи, неначе скарб.
Люблю дерева я за їх природність.
Кожен із нас нехай же буде варт

життя, стоїть у нього на сторожі,
нехай добро в серцях людських не спить.
Навіть комахи й ті — творіння Божі,
Ні їх, ні своїх ближніх не зобидь!

* * *

Заколосилась нива,
в траві бринить роса.
Яка ж мені ти мила,
українська краса!
Така, неначе квітка,—
більш ні з чим порівнять.
...У полі он куріпка
вже водить пташенят.
Моя країно-нене,
зігрій і приголуб!
...Жолуддячко зелене
вже засіває дуб.
У лісі — шелест, мрії,
все прагне підрости.
Зроблю я, що зумію,
росла щоб й квітла ти!

Своєрідність і краса Покровського краю, образи чудових, неординарних наших земляків надихали на творчість не тільки поетів — уродженців Покровщини. В своїх журналістських подорожах і зустрічах з мудрими, працьовитими, красивими і добрим людьми Придніпровського краю не міг не захопитись Покровщиною О. Тараненко.

Олександр Тараненко. Читачі знають його як блискучого публіциста, Він — автор публікацій про життя сьогоденного села, його проблеми і тривоги. Наряду з журналістською роботою займається поетичною творчістю.

Народився О. Тараненко в 1941 році в с. Червона Кам'янка на Кіровоградщині. Здобувши філологічну освіту працював у редакціях обласних газет «Дзержинець», «Прапор юності», а з 1990 р. 1-й заст. гол. редактора «Зорі». Друкувався в виданнях України, вийшли 20 ліричних, пісенних та гумористичних книг. Понад п'ятдесят його віршів покладено на музику.

75

Покровчани

Де орли над опорами ЛЕПу,
Де звивається Вовча-ріка,
Там панують господарі степу —
До роботи їх сонце гука.
Покровчани мої, покровчани,
Вас іздалеку я пізнаю.
Ви тримаєте небо плечами
У своїм хлібороднім краю.
Що вам в сонячний день побажати?
Хай не в'януть краса і снага,
У натружені будні і свята
Вас Покрова свята зберіга.
Урожайного засіву в полі,
І легкого в землі лемеша.
Хліба щедрого, світлої долі,
Щоб співала козацька душа.

Він любив...

*Пам'яті знатного хлібороба
Дніпропетровщини
Івана Григоровича Кісенка*

Він любив колоски і груші,
Ранніх жайворів край села.
Він хотів, щоб дитячі душі
Не лишалися без тепла.
Щоб не лиш на Дев'яте травня
Шанували солдатських вдів.
Ще була в нього мрія давня —
Взяти села в полон садів.
День священної Перемоги —
То була найдорожча з дат.
Ще з війни не любив дороги,
А покоси любив солдат.
Він любив буйночубий вітер,
В небі синім політ орла.
Як на першому весноцвіті
Бенкетує мала бджола.
Чорнобривці побіля хати,
Слово, мовлене до пуття...
Як би в пісні не набрехати —
Відчайдушно любив життя.
...Одягнув свою вишиванку
Й за квітучі пішов сади.
А зірки степового ранку
Досі плачуть в його сліди.

76

Вечір у «Дружбі»

Івану Васильовичу Копичаю

У «Дружбу» заверну на чай
Пізнати смак живого слова.
Гармошку візьме Копичай
І в пісню попливе розмова.
Згада мелодії війни,
Зажура поміж нами стане,
Та маршал Жуков зі стіни
Моргне: «Давай, мовляв, Іване.
Тепер такі часи у вас,
Що вивернути легко душу.
Заграй гучніше, та не вальс,
А «Огонек» або ж «Катюшу».

Про тих, хто гибів на фронтах,
Пісні згадаємо немодні,
Хто в наших селах і містах
Тепер живуть напівголодні.
Про пенсії, озимину,
Податки непомірні й ціни.
Тих «полководців», хто війну
Веде з народом України...
Давно вже захолює чай,
В дорогу вирушати мушу,
А невгамовний Копичай
Роз'ятрює словами душу.
Не всі ще знищені тили,
Є у резерві й духу сила.
А зветься тут село — Орли,
Тож люди не складають крила.

Річка-степовичка

Над сивим степом не промовчу.
По росах вийду на межу.
Про скромну степовичку Вовчу
Слова хороші лиш скажу.
Непоетичне в неї ймення —
Не квилять чайки — лиш орли.
На берегах з весни зелених,
Вже сиві трави полягли.
Петляє, обігнувши села,
До повноводного Дніпра.
Не п'ють вовки вже,
Лиш веселка
Для степу воду набира.
У спеку накликає хмари,
Щоб захистить поля й ліси...
Якби не Вовча, то в Самари
Такої б не було краси.
Над сивим степом не промовчу,
Де хлібна нива дозріва.
Ген зорі падають у Вовчу —
Уже й на схід прийшли жнива.